

Soroll

En els darrers temps, l'unionisme ha reiniciat una vella estratègia per aconseguir fer trontollar les conviccions de molta ciutadania que ha accedit a l'independentisme recentment i de moltes persones que tenen encara certs dubtes.

Es tracta de tornar a repetir, per part dels partidaris de la dependència, fins a l'extenuació, que això de les balances fiscals és una fal·làcia dels independentistes, que l'espoli fiscal és absolutament fals, que, ben comptat, és Catalunya qui és beneficiària de formar part d'Espanya, que si hi ha moltes maneres de calcular els fluxos, que no s'ha de comptar territoris, sinó persones, i així fins a una llarga llista de pressumptes arguments.

També han aparegut i, no en tinc cap dubte, apareixeran persones, "entitats", col·lectius, uns de manera pretesament seriosa, d'altres amb amenaces, uns altres amb consideracions jurídiques, econòmiques, polítiques, històriques, que ens diuen als catalans que la independència és una quimera que no aconseguirem mai, que Europa no ens espera i, fins i tot, ens expulsarà.

Tot aquest soroll vol provocar la por, el pànic fins i tot, en

determinades persones, i que pensin, amb una resignació digna de millor causa, que aquest somni és una utopia i que no val la pena lluitar-hi. No cal reiterar que hem d'acompanyar a tots els compatriotes que dubtin, que tinguin por. En definitiva, hem d'esvair totes aquestes indecisions a aquells a qui tot aquest enrenou els fa considerar la possibilitat d'agafar el camí de la retirada.

Des de Reagrupament hem de fer, una vegada més, molta pedagogia perquè cap compatriota nostre deserti d'aquest objectiu històric, per no haver trobat qui l'ajudi a superar els moments en què defalleix el seu convenciment. Tenim l'argumentació, absolutament raonada i documentada, per desvirtuar aquestes mentides, que no per més repetides esdevenen veritats.

No ens podem cansar: aquesta és una tasca que ens ha tocat i que no podem defugir, malgrat alguna vegada puguem tenir la temptació de deixar-ho, en pensar que ja hem fet prou. La llibertat del nostre País bé es mereix aquest esforç. Hem avançat molt, cal rematar. El futur és a les nostres mans.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Flatulències

per Johannes Wagner

PÀGINA 2

Independentisme al món

L'estratègia internacional

per Josep Sort

PÀGINA 3

Municipalisme

La cessió del padró municipal

per Carles Bonaventura

PÀGINA 4

Cultura

Marea alta, de Joan Prats

Exposició *Querimònia Blues*

per Montserrat Tudela

PÀGINES 5 i 6

La ploma convidada

Unitat d'acció

per Albert Pont, president del Centre Català de Negocis

PÀGINA 7

Territorials

Consell Nacional de CDC

per Albert Aragonès

PÀGINA 8

Vida parlamentària

El Parlament de Catalunya devaluat

per Boi Fusté

PÀGINA 9

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

Flatulències

Es ben coneguda aquella síndrome que afecta una gran majoria de catalans que van a Madrid a fer alguna gestió oficial i que consisteix a fer tot el possible per agradar i fins i tot per pensar que, amb les seves declaracions i/o actuacions, seran considerats una gent fenomenal. Allò tan anticatalà, que ve a ser: “Eres un tío cojonudo... no pareces catalán”, volen que els sigui aplicat, després del seu pas per la capital. No cal dir que els episodis de diarrees davant del repte són ben descriptibles.

Vaig quedat estupefacte quan, fa uns dies, el Conseller de la Presidència, l'honorable Francesc Homs, a la cadena COPE, emissora de Madrid, deia que ell veuria bé que

tots els espanyols votessin per decidir el “nou encaix” de Catalunya. Tot el camí recorregut per l'actual Govern de la Generalitat, de cop i volta, semblava anul·lat, i molts compatriotes varen sentir una sensació de pànic i, alhora, de decepció importants.

Cal dir que, just l'endemà, el President Mas ens va confortar en dir que el futur dels catalans només l'hem de decidir els catalans. Sense cap mena de dubte, aquesta declaració del President ha tornat la tranquil·litat a les files i columnes de patriotes que començaven a retrobar antigues sensacions, que tots pensàvem ja superades pels recents esdeveniments.

Em nego a comentar el paper, una vegada més demagògic i trampós, del líder d'ERC, que va signar un document / full de ruta que no contradiu allò que va dir el Sr. Homs a Madrid.

En tot cas, recomano a tots aquells catalanets que, en aquests moments del camí cap a la independència de Catalunya, hagin d'anar a Madrid i/o Espanya, facin un tractament preventiu per aconseguir evitar les cagarrines i tot es pugui reduir a unes flatulències que es puguin alleugerir amb una certa facilitat.

Johannes Wagner

Reagrupament
Independència i democràcia

L'estratègia internacional per a la independència

En un món cada cop més interdependent, les relacions exteriors i, dins d'aquestes, les relacions diplomàtiques, que són les que creen compromisos, deures entre els estats sobirans, són de naturalesa estratègica. Una nació que encara no té estat propi, però sí un estat en contra, raó per la qual ha endegat el seu procés d'independència de forma clara i inequívoca, ha de tenir-ho molt clar i actuar en consonància. Per això és determinant posseir estructures politicoadministratives adients.

Pensem que els estats sobirans formen com una mena de club. I, com sol passar en els clubs, els membres tenen una profunda solidaritat interna, de manera que, en principi, si un dels membres presenta problemes, la reacció de la resta és la solidaritzar-s'hi. Dient-ho planerament, "*avui per tu i demà per mi*", de manera que s'actua seguint la lògica de la pòlissa d'assegurança.

Per això és tan difícil per als que no són membres del club o, en termes més digitals, de la xarxa d'estats sobirans, fer que els membres els escoltin i acceptin els seus plantejaments, que, lògicament, van en contra dels interessos d'un dels seus i, en conseqüència, i per extensió, de tots i cadascun d'ells (efecte solidaritat).

I, tanmateix, la història ens demostra que és possible trencar aquesta llei de ferro de la solidaritat entre els estats. Però és una possibilitat que, com més s'avança en la interdependència, més creuament d'interessos genera i més complicitats, també. I eludir això és,

naturalment, impossible.

L'única manera de fer-ho és aplicar aquesta mateixa lògica, la de la interdependència, al nostre favor. Dit amb altres paraules, com més gran sigui el compromís de Catalunya amb el món, més el món -la resta d'estats- estaran temptats o escoltaran els nostres plantejaments. Sobretot si els demostrem que anem molt més enllà que els espanyols. En aquest sentit, com més internacional i global esdevingui Catalunya, més senzilla i suau serà la Transició cap a la Independència. Els interessos internacionals actuaran com una camisa de força que impediran que els espanyols castiguin l'economia catalana, perquè, si ho fessin, directament també castigarien els interessos de moltes de les principals potències mundials. I amb això no s'hi juga. I no afectaria exclusivament la Unió Europea, sinó també economies emergents com poden ser la Xina, el Brasil, Rússia o l'Índia, que cada cop juguen un paper més capdavanter.

Però per aconseguir aquest objectiu, que escoltin els plantejaments catalans, és necessari tenir una potent

estructura diplomàtica que tregui profit d'una economia i d'un país que aposti descaradament per fer del món el nostre referent econòmic, cultural i social. Sense elements interposats, totalment prescindibles i, sovint, que actuen com a frens, més que com a dinamitzadors.

No puc acabar aquest article sense fer una brevíssima reflexió sobre l'enèsim ridícul del govern espanyol i de la seva diplomàcia amb l'entrevista de Barak Obama amb Rajoy. Després de tenir-lo esperant dos anys, l'entrevista, malgrat els esforços titànics de Madrid, va tenir un perfil baixíssim, tant que va passar desapercebuda als mitjans locals, mentre que semblava que fos la reunió de dues superpotències, per als mitjans espanyols. Al final, res de res, una pura anècdota que es va veure tacada a més pel ridícul de Rajoy autoresponent-se una pregunta contra la Independència de Catalunya. Mentre Obama mirava les mussaranyes i passava de tot.

Josep Sort

La cessió del padró municipal

Ja sabem, i a més ja ho han dit de totes les maneres possibles, que l'Estat espanyol intentarà impedir la celebració de la consulta del 9 de novembre amb tots els mitjans que tingui al seu abast. L'últim anunci l'ha fet el Govern espanyol en relació amb la cessió del padró municipal a la Generalitat. L'executiu estatal ha deixat clar que, apel·lant a la protecció de dades, evitarà que els consistoris catalans cedeixin aquest padró al Govern català.

En aquest cas, com en tants d'altres, l'Estat espanyol té a Catalunya el suport de les formacions unionistes. I, per exemple, el PP d'Àlicia Sánchez-Camacho, ja va dir, fins i tot abans que s'hi pronunciés el Govern espanyol, que els ajuntaments catalans on governi el PP, o en aquells que tingui aliances de govern, intentarà vetar que el padró municipal sigui cedit a la Generalitat. També, s'hi han afegit ajuntaments socialistes, no tots, però sí alguns que tenen un nombre de població bastant significatiu. I, en aquesta mateixa línia, cal suposar que els càrrecs electes locals de Ciudadanos, Plataforma per Catalunya, etc., tot i que en aquest cas la seva influència en les corporacions locals és bastant testimonial, s'afegiran igualment a l'intent de boicot.

Per contrarestar això, i encara que potser al final tindrà un efecte limitat, és important que a tots els ajuntaments on ens sigui possible hi entrem mocions en què es demani explícitament la cessió del padró municipal a la Generalitat per a la celebració del referèndum del 9 de novembre. Ja ho

han aprovat l'Ajuntament de Barcelona i alguns altres; el de Girona ho farà aquest mes de febrer, per iniciativa de Reagrupament. I tot això sota l'amenaça de denúncies del Govern espanyol i d'algunes formacions polítiques. En el cas de Girona, Ciudadanos ha fet públic que, si s'aprova aquesta cessió, emprendre mesures legals contra l'Ajuntament. Però, malgrat les amenaces, no hem de fer cap pas enrere.

Sigui com sigui, tingui l'efecte que tingui i independentment de quin sigui el resultat final d'aquest estira-i-arroña per la qüestió de la cessió del padró, aquest nou front obert torna a deixar clar que per al procés sobiranista és enormement important tenir a favor el món municipal i fer possible entre tots que la immensa majoria d'ajuntaments catalans estiguin en mans independentistes, perquè aquest àmbit serà determinant a l'hora de fer possible que aquest procés acabi amb èxit.

Totes les coses que previsiblement han de passar aquest 2014 fan que tot allò que vagi més enllà quedi una mica eclipsat. Per exemple, les eleccions municipals de maig

del 2015 —i aquests comicis no són un tema menor, en absolut. Independentment del punt del procés en què estiguem en aquella data, si hem fet o no la consulta, si hi ha hagut o no eleccions plebiscitàries, si ja hem fet o estiguem a punt de fer una proclamació unilateral d'independència..., serà molt important que als ajuntaments catalans hi hagi majories sobiranistes perquè caminin en la mateixa direcció del Govern, del Parlament i de la societat civil.

Per tant, tots aquells que estem centrats a hores d'ara a col·laborar —des de les possibilitats de cadascun— a fer possible que el procés sobiranista tiri endavant, cal que dediquem uns minuts a pensar en les eleccions municipals, a la importància de presentar candidatures independentistes arreu. Si fem això i aconseguim una presència majoritària de l'independentisme en el món local, haurem fet un pas decisiu per assolir la llibertat del nostre país.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

Marea alta, de Joan Prats Sobrepere

En els països cultes, lliures i feliços, els filòlegs escriuen sobre llibres i les entitats polítiques informen en els seus butlletins sobre l'activitat dels seus associats. i avui a la secció de Cultura de *La Veu* farem com si ja fóssim un país culte, lliure i feliç.

El dia 27 de gener es va presentar a l'Ateneu Barcelonès el poemari il·lustrat *Marea alta*, escrit per Joan Prat Sobrepere, i dibuixat pel seu germà Pere. La Sala Sagarra de l'Ateneu era plena de gom a gom. L'Ateneu és un d'aquells indrets de Barcelona on hom sent en pròpia pell la cultura mil·lenària que ens ha configurat com a poble i que ens ha donat la felicitat de l'esperança d'esdevenir algun dia un país lliure. Presentar una obra a l'Ateneu va més enllà de la voluntat pròpia de qualsevol autor de fer conèixer la seva obra.

Marea alta és un diàleg entre la imatge, la vida i la literatura, un diàleg inusual amb gràfics alhora antics i moderns que segueixen el rumb dels arcs majors del tarot. Pot semblar estranya aquesta presència del tarot, però tal com ens va explicar el poeta, la casualitat va fer que trobés un llibre de la

professora californiana Sallie Nichos, especialista en Jung, que el va reconciliar amb els naips marselesos, una mica estrambòtics i mal vistos per la intel·lectualitat, i que molts autors relacionen amb la càbala, el gnosticisme, l'hermetisme o Petrarca. Per a l'autor, les estampes del tarot dibuixades per en Pere Prats són transmissions culturals, com ho són les pintures romàniques, el cant gregorià o els pergamins il·lustrats, i les mira com a símbols, dels quals la llengua i la vida en són plenes. Ell dóna sentit personal, íntim, a aquests símbols que el fan reflexionar sobre «la vida, sobre les persones, sobre el nostre país mil·lenari trossejat».

Joan Prats és cofundador de l'Associació de Professors en Llengua Catalana (APLEC) i de *Quaderns de Capafonts. Revista de recerca i divulgació* (2004-2008). Ha publicat la versió poètica d'alguns poemes de Dorothy Parker (2001-2002); ha editat, i ampliat, l'*Antologia de la Literatura Catalana*, d'Antoni Comas (1986, diverses edicions); ha editat el drama *Terra baixa*, d'Àngel Guimerà, acompanyat d'un ampli estudi (1999, diverses edicions); és autor

de la novel·la *L'illa afortunada* (Premi Pere Calders, Proa, 2006); és coautor de l'enquesta dialectal *Meteorologia popular de les Garrigues* (2008).

Pere Prats és dissenyador i periodista i ha treballat al *Correo Catalán*, *La Vanguardia* i l'*Avui*. Ha il·lustrat contes infantils, ha fet cartells i multitud de logotips.

Joan Prats ens ha corregit a tots a *La Veu* de Reagrupament des del número 1 de la publicació. Corrector i atent observador, pacient de les nostres paraules, avui volem donar-li les gràcies per la seva paciència i dedicació i alhora felicitar-lo per la publicació d'aquest llibre: felicitats, Joan!

Marea alta
Joan Prats Sobrepere.
Il·lustracions de Pere Prats Sobrepere.
El Cep i la Nansa, edicions.
Vilanova i la Geltrú, 2013.

Montserrat Tudela

Josepa Gomis, de Reagrupament, inaugura l'exposició *Querimonia Blues*

El dia 3 de febrer es va inaugurar l'exposició *Querimonia Blues*, organitzada per l'artista Josepa Gomis amb la intenció d'exposar imatges que fan referència a la memòria col·lectiva de Catalunya, i en particular, a l'exili de 1940 i al paisatge del Pirineu.

En paraules de l'artista, «recordar és vital per a un poble, no obstant, també és cert que el món de fora no pot ni accedir ni comprendre la història que pertany a un poble en concret. Es forma un cercle impenetrable, un món interior que només es recorda a ell mateix. Així ho podem llegir a l'entrada de la Casa Orlandai: una imatge pot ser un cant d'alegria, l'expressió fàcil d'un món personal que creix en llibertat amagant

la sorpresa enredada en les paraules inspirades per la màgia i l'esclat de la música interior».

És per això que l'autora ha convidat dos artistes anglesos perquè reflexionin sobre la memòria del poble català, amb la intenció d'introduir-se amb el seu treball dins la reflexió d'un poble, a través de l'obra personal de Josepa Gomis i respondre-hi des del punt de vista exterior.

Josepa Gomis, nascuda a Alcover, va establir-se al Regne Unit fa un grapat d'anys, on va fundar la seva família i ha fet la seva obra artística. Tanmateix, ha estat permanentment en contacte amb Catalunya i treballa des d'allí per a la independència del nostre país, fins al punt que va ser una de les persones que formava part del grup de

ciutadans que va presentar la Iniciativa Ciutadana Europea el dia 1 d'abril de 2012, en la qual es demanava a la Comissió Europea que es reconegués la decisió democràtica de les regions europees que es volguessin independitzar i no es perdés la ciutadania europea en cas de secessió d'un territori d'un estat membre, iniciativa de què ja s'ha informat àmpliament a *La Veu*.

A la inauguració van assistir-hi el coordinador de Reagrupament a Sarrià, Albert Aragonès, i d'altres associats de Barcelona.

L'exposició es pot visitar a la Casa Orlandai de Barcelona fins al 20 de febrer.

Montserrat Tudela

La ploma convidada: Albert Pont, president del CCN

Unitat d'acció

Albert Pont, president del Centre Català de Negocis i autor del llibre "Delenda est Hispania"

Les eleccions europees s'acosten perillosament sense que els nostres representants hagin pres consciència de la seva importància. No són unes eleccions normals i corrents. Ens hi juguem la unitat de Catalunya. La manca d'acord entre els partits polítics catalans per presentar una candidatura unitària ens fa perdre una oportunitat d'or. En primer lloc, perquè la candidatura unitària havia de tenir l'ambició de mobilitzar amplis segments del nostre electorat que normalment no es mobilitzen davant d'unes eleccions europees on la participació amb prou feines arriba al 35% de l'electorat. En segon lloc, perquè el suport als partits sobiranistes és molt major amb una candidatura unitària que sense. Junts

poden arribar a obtenir fins a 950.000 vots més que no pas anant per separat. I això vol dir més representants i més veus que puguin ser els nostres interlocutors amb la Unió Europea. Però, sobretot, perquè ens havia de donar la unitat que necessitem davant la comunitat internacional i, molt especialment, davant d'una Espanya freda i calculadora que ja prepara la seva reacció contra Catalunya. Espanya comença a calar foc a les aules de primària, entre els empresaris estrangers, entre les cases regionals, entre els jubilats... i, mentre Catalunya crema, ens barallem entre nosaltres per veure qui controla la mànega. No podem anar cap el xoc de trens amb cada vagó circulant al seu aire i desenganxat de la

locomotora.

Fainé, Roca Junyent i Duran es poden sentir satisfets. Han aconseguit obrir una esquerda entre els dos partits que lideren el procés.

Som en el vell mig d'una clàssica lluita pel poder. Però de res ens servirà als ciutadans de Catalunya i al moviment sobiranista canviar un govern en minoria per un altre govern en minoria. A alguns sectors de CiU ja els aniria bé poder-se desmarcar del procés i que el lideratge l'assumeixin d'altres. Però això no només ens debilita: ens deixa fora de joc.

La societat civil encara té molt a dir. Hem de recuperar el lideratge del procés i fer-lo nostre, davant una classe política que encara pensa en termes del s. XX.

Consell Nacional de CDC

El passat dissabte 18 de gener es va fer el Consell Nacional ampliat de CDC. Ampliat perquè també s'hi van afegir càrrecs electes i convidats de CDC. Era el primer cop que els deu delegats de Reagrupament en formàvem part, després del pacte entre les dues formacions. Per Lleida hi va anar en Jaume Fernández; per Girona en Narcís Ribes; pels vallessos en Harold Roig; pel Baix Llobregat en Vicenç Julià; per Osona l'Eva Solé; i per Barcelona en Carles Bosch, en David Pérez i jo mateix. L'August Andreu també va venir a manca del delegat de les comarques de Tarragona. En Pere Soler, representant del Maresme, actuà com a portaveu o enllaç. La Rut Carandell, com a membre del Consell Executiu de CDC també forma part del Consell Nacional.

El CN es va dividir en dues parts. La Irene Rigau, que presideix el CN, ens va donar la benvinguda als representants de Reagrupament al començar la reunió. La primera part va ser més interna, amb parlaments des de l'àmbit

local, amb dos representants explicant la convenció local que farien el cap de setmana següent. Després va parlar en Jordi Turull, explicant tota la feina que es fa al Parlament, i l'estat d'aquesta. Va continuar en Pere Macias explicant la feina del Congrés dels Diputats; en Josep Lluís Cleries amb la feina del Senat i en Ramon Tremosa del Parlament Europeu. Després van parlar en Lluís Coromines com a vicesecretari general d'organització i va acabar en Josep Rull com a secretari d'organització. Tot això era la primera part.

A la segona part, va parlar en Artur Mas. Aquesta part ja va ser pública, ja que també es tractava de presentar la campanya de cara al referèndum del proper 9 de novembre. Va ser un bon parlament. Amb les idees prou clares i entusiasmant el personal que encara té dubtes que ens duguin cap al camí desitjat. Un camí que no té marxa enrere, encara que molts ho vulguin veure així. L'Artur Mas no cedirà. Ho va dir, ho diu sempre i crec, i confio, que en aquest

procés que ell ha engegat, empès pels catalans que per fi s'han adonat que l'únic que li convé al nostre país és la Independència amb l'Estat espanyol, té el suport total de la gent de Reagrupament. Gent que, encara, veient el suport que donem al president Mas, ens pregunta a canvi de què? Doncs a canvi de res. A canvi de cap lloc, de cap càrrec. A canvi de la nostra feina i del nostre suport. I d'estar a l'aguait que aquest camí, que ara no té marxa enrere, ens dugui a la nostre llibertat.

Jo no havia estat mai a un acte de CDC i, acostumat als actes de Reagrupament, haig de dir que els va costar cridar Independència, en alguns moments de l'acte. Crits que començaven, evidentment, al lloc on estàvem nosaltres asseguts. Però un cop es van "alliberar", tot s'ha de dir, el crit va ser unànim. El proper 29 de març tenim un altre Consell Nacional. Us mantindré informats.

Albert Aragonès
 Coordinador Rcat
 Sarrià-St.Gervasi

El Parlament de Catalunya devaluat

Aquest serà el meu darrer post sobre la vida Parlamentària en la Catalunya Autònoma. El Parlament de Catalunya és un Parlament castrat, i ho hem d'admetre. Qualsevol estat democràtic és basa i és construït amb tres pilars: l'executiu, el legislatiu i el judicial. Catalunya, i amb independència de l'estat del qual som part, no en té cap, tot i que formalment ho sembla. Amb la legalitat a la mà, el govern de Catalunya és la delegació oficial de l'Estat espanyol a Catalunya. El Parlament, en teoria, pot aprovar les lleis que calguin, això sí, sempre que no transgredeixin la legalitat espanyola. Espanya i els acords amb els autonomistes ha permès que disposin de l'eina controladora més eficaç per tal que cap llei autonòmica superi els límits espanyols, "el Tribunal Constitucional".

El sistema judicial, que hauria de ser la garantia d'equitat i de justícia, és limitada a impartir "justícia" en funció de la legalitat espanyola, mai de l'autonòmica. Exemple, el Parlament de Catalunya aprova una llei (Codi de consum del 2010) sobre l'etiquetatge, llei que més del 94 % de fabricants incompleix, tot i que des de 1993 les competències ja obligaven. Cap fiscal de l'estat ha interposat o instat la magistratura a aplicar la llei catalana, tot i que la sentència judicial del TC espanyol ens dona la raó.

La porta giratòria és al màxim a què podem aspirar amb aquesta Espanya. De fet, el govern espanyol i tot els paquets de lleis recentralitzadores, que envaeixen totes les competències autonòmiques,

tenen la capacitat de demostrar-nos, segons ells, el que som: "ciutadans espanyols i proud". Cap justícia espanyola dirà el contrari.

Acordar manifestos, resolucions i fer lleis al Parlament pot tenir la voluntat política per demostrar que som quelcom més, però la realitat s'imposa i, mentrestant el Parlament protesta, el govern espanyol, l'estat i la seva maquinària van per feina. La llei d'educació, la nova llei local estatal, la de seguretat i l'ofec econòmic en són la prova.

Complir la legalitat espanyola escrupolosament, mostrar lleialtat democràtica i fer pedagogia és fonamental per avançar en el procés, però entestar-nos i voler fer veure que institucionalment som quelcom més no ens porta en lloc.

Qualsevol acció que aprovi el govern de la Generalitat o el Parlament que no s'ajusti a la legalitat espanyola serà constitucionalment o jurídicament declarat il·legal. Catalunya, legalment, és una "región española" o en el seu defecte "Una Comunidad Autónoma de Régimen

Común".

Tenim un Parlament legítim, però amb la consistència legal de l'estat espanyol. Trencar aquesta situació ho haurà de fer el Parlament i des de la legitimitat catalana i això ho resolen legalment unes eleccions autonòmiques reconvertides en plebiscitàries. Mentrestant, aquest Parlament, a més de treballar en comissions, fer declaracions, fer uns pressupostos capats i una llei de consultes que segur que serà impugnada, fa la sensació que qui dia passa any empeny.

Personalment crec que el Parlament ha de proclamar la independència de Catalunya, però personalment també crec que aquest Parlament no ho podrà fer, i explicar de tant en tant una activitat estrictament autonomista ara mateix crec que no té cap sentit, sobretot perquè, a aquestes alçades, tothom sap el que tenim al Parlament de Catalunya i els objectius de cadascú.

10 de Febrer 2014

Boi Fusté

Unitats de xoc. Sinceritat, compromís i humanitat enmig de la guerra

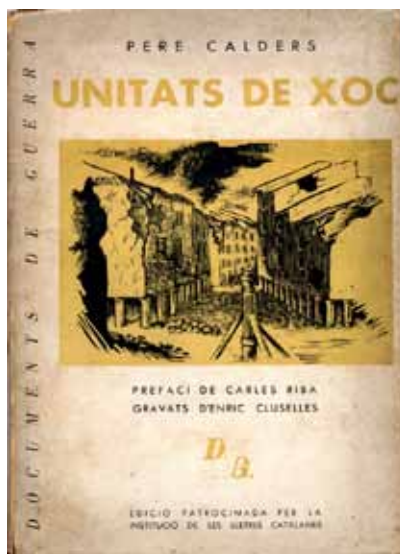
Pere Calders. *Unitats de xoc*. Prefaci de Carles Riba i il·lustracions d'Enric Cluselles. Edicions 62, Barcelona: 1983 [1938]

Les commemoracions de fets històrics ens empenyen a la (re) lectura d'obres literàries que hi estan lligades. Per això, amb motiu del 75è aniversari de la guerra del desastre nacional -com el bon amic Quim Torra anomena la guerra de 1936-1939-, els proposo *Unitats de xoc*, llibre que Pere Calders va publicar l'any 1938.

Sovint ha estat considerada una obra menor de l'autor, però és un llibre molt valuós i de gran qualitat literària, que conté també molts elements de la millor prosa de Calders, sense excloure'n l'humor i la ironia. És una crònica molt personal de les experiències del mateix autor, que fou mobilitzat al cos de carrabiners de l'exèrcit republicà i va viure de molt a prop la cruenta batalla de Terol. Escrit en primera persona, expressa el punt de vista del "soldat", del "carrabiner", Pere Calders, i el seu grup de companys. Això fa que resulti alhora una obra molt rica en l'anècdota menuda.

Com diu Carles Riba, "en certa manera el llibre no comença ni acaba; el narrador i els seus companys simplement es troben dins la guerra". Per això, a partir de la microhistòria que conté, el relat toca gairebé tots els temes que caracteritzen aquesta guerra: l'absurd d'uns civils forçats a combatre, la necessitat de defensar una causa de justícia, la companyonia entre el grup de combatents, l'enyorança de la llar, la noblesa dels voluntaris de les brigades internacionals, la duresa de l'enemic, el paper galdós d'alguns observadors estrangers, l'ajut que la Itàlia feixista prestava a Franco, etc.

L'humor caldersià ja es posa de manifest des de bon començament, com quan descriu els carrabiners:

"Ningú no pensava fer-se carrabiner, perquè els carrabiners no es feien, naixien, i quan naixien tenien sempre uns cinquanta anys d'edat. La gent passava per llur costat i no els veia, i si els veia, era per a trobar que no valia la pena de mirar-los." (p. 16) També resulta hilarant l'aspecte gens militar del grup de carrabiners, molt previnguts del fred de Terol: "Jo porto un doble joc de roba interior, dues samarretes de punt, una caçadora de llana i l'abric. A més, dos pantalons i a cada peu, cinc mitjons; a vegades, si tinc picor en alguna part del meu cos, no en trec res de gratar-me, perquè el gruix de la roba em protegeix la pell." (p. 117) Quan un general insinua que una nevada seria útil per a l'ofensiva, el narrador ho defuig: "Ens vénen ganes de dir: "Escolteu, general: no us podríeu arreglar de manera que poguéssim prescindir de la nevada?" De fet, un general té molts recursos." (122)

Unitats de xoc és un llibre idoni per entendre la guerra del 36-39 i en general qualsevol guerra. Si

fóssim un país normal, sense haver de viure sotmesos als designis de personatges detestables com el ministre Wert, aquest llibre seria lectura obligatòria a l'ensenyament secundari per a l'assignatura d'història. Al capdavant, la guerra és sempre guerra, i la humanitat no n'aprèn. Calders lamenta que el record de la Primera Guerra Mundial no servís de res (i, de fet, tampoc no serviria per prevenir la Segona Guerra Mundial), atès que "a desgrat que cada una de les estampes bèl·liques que veiem ens evocui el color i el contingut dels escenaris guerrers del 1914 tal com els imaginem, per a nosaltres aquella guerra estava arrapada a la història i ens semblava tan allunyada, en possibilitats de repetició, com les matances de cristians o les campanyes napoleòniques." (p. 87)

Dins el conjunt de l'obra caldersiana, potser el que resulta singular d'aquest llibre és el dramatisme que adquireix el to de la narració en determinats moments: "He recollit, a uns cent metres d'un dels forats de les bombes, un nen ferit. Deu tenir uns dos anys d'edat; la metralla li ha arrencat una cama, les restes de la qual qui sap on han anat parar. El nen no plora, ni crida. L'he trobat amb una taronja a mig menjar estreta contra el pit, i m'ha mirat amb uns ulls esbatanats. Quina mirada, Senyor!" (101). Aquest to és plenament justificat pels fets narrats i l'autor té cura d'evitar el sentimentalisme a partir d'un relat, honest i sincer, molt humà. Llegit avui, el que ens sorprèn és un cert optimisme en el desenllaç final, però Calders defugia fer-ne una revisió. Així, a l'epíleg redactat el 1983 explica: "no tracto pas de justificar res, entre altres raons perquè el passat no es pot canviar. A vegades, en el transcurs d'entrevistes al·ludeixen la meua condició d'ex-combatent per la República, i sempre responc que només vaig ésser soldat, amb el pensament i el cor posats en Catalunya."